

Vertrouwenspersoon (voorbereiding Ally)

Zijn er jongeren gevraagd of aanwezig ? Het gaat vandaag toch over de rechten van de jongeren?

Mijn naam is: Ally. Ik ben 19j en heb 13 jaar te maken gehad met de bijzondere jeugdzorg.

Op 26 april 2006 kwam ik als 6-jarig kind Huize Godtschalck in Loker terecht.

Toen ik er aankwam, kreeg ik een rondleiding en een IB (individuele begeleider) toegewezen. Dit was in het eerste opzicht een vreemde voor mezelf en voor mij zeker al geen vertrouwenspersoon, hoewel zij wel instond voor individuele momenten. Er was wel iemand anders, die voor mij als vertrouwenspersoon aanvoelde binnen de kader van de jeugdzorg : iemand die er werkte als therapeut ("Het Huis"), binnen de instelling. Het vertrouwen is grotendeels ontstaan door het samen op zoek gaan naar mijn herkomst. Ik voelde me bij hem ook meer op mijn gemak en het vertrouwen groeide met de tijd, zeker ook door de rust, die hij uitstraalde. Er was voor mij ook geen drempel om naar hem toe te gaan als ik met iets zat. Ik durfde meestal wel de stap durven zetten om met hem te gaan praten als ik met iets zat.

De band tussen ik en Patrick was toen nog heel verschillend. Onze vertrouwensband is er gekomen door het feit dat hij voor mij (van in het begin ik toekwam in Loker) altijd een bekend gezicht was. Zelfs op de moeilijkste momenten en vooral toen Peter wegviel, was hij er voor mij. Anders had ik niemand, alleen begeleidsters, die de regeltjes volgden, terwijl dat voor mij echt geen belang had. Wel wilde ik iemand, die een luisterend oor was. Patrick was een beetje extra, ook al was hij ook gewoon mijn IB en begeleider. Op een of andere manier was het toch anders : hij maakte tijd voor mij en deed

dezelfde dingen, die Peter ook deed, waardoor het vertrouwen automatisch groeide. Patrick is voor mij ook veel meer dan een vertrouwenspersoon : hij is iemand, waarvan ik weet dat ik altijd op hem kan rekenen : als het goed gaat, maar ook als het wat minder gaat. Hij zal mij wel advies geven, maar mij in alles zelf laten beslissen. Patrick weet ook dat het ook maar hem is die ik heb. We hebben samen al heel veel bergen beklommen, maar zijn jammer genoeg ook door dieptes gegaan, die soms heel zwaar waren, maar we zijn er samen altijd sterker uitgekomen. Hij laat mij ook inzien dat er veel ergere dingen zijn dan bijvoorbeeld opgroeien in een instelling.

Patrick steunt mij ook waar hij kan in mij studies, in mijn keuzes, zelfs in moeilijke beslissingen.

Ik weet dat hij iemand is die mij niet in de steek zal laten, zoals mijn familie en ouders deden en uit die kennis groeit ook het vertrouwen. Hij heeft mij opgevoed alsof ik zijn eigen kind was en dat wordt ook enorm gewaardeerd. Zoals ik al zei : ik had letterlijk niemand, ik stond er alleen voor. Patrick was mijn stem als ik minderjarig was, iemand die voor mij opkwam in gelijk welke situaties en die zekerheid had ik nodig.

Patrick heeft mij dingen laten zien en geleerd wat eigenlijk mijn ouders hadden moeten doen.

Let op, het heeft ook soms eens enorm gebotst tussen ik en Patrick : als ik bv eens niet mocht weggaan of als ik mijn zakgeld eens niet kreeg of als ik met iets zat en heel kwaad werd en hem allerlei verwijten toesmeet, waardoor ik me achteraf heel schuldig voelde. Patrick kwam altijd terug voor een babbel en met de vraag wat er scheelde ? Hij nam het mij nooit kwalijk als ik eens op hem riep of tierde, terwijl er ook andere begeleiders waren, die me dan naar

mijn kamer stuurden of straffen. Patrick was iemand die precies door mij kon kijken en op een heel andere manier er mee omging,

die door mijn frustraties en door mijn woede heen keek. Bij hem wist ik dat ik een persoon ben en ook geen nummertje in de rij. Er werd ook gestreefd naar het creëren van een thuis, een warm nest en een familie.

Het waren ook juist die dingen, die ik nodig had. Door hem leerde ik wat liefhebben is, wat vertrouwen is. Ik voel me gedragen en ik weet dat hij werkt in mijn belang.

Hij probeert mij bij te staan, maar zal nooit zijn mening opdringen. Hij schetst een aantal mogelijkheden en samen overlopen we de voor- en nadelen van de verschillende zaken, maar de eindbeslissing ligt altijd bij mij zonder dat ik mij daarvoor moet verantwoorden.

1. Hoe is dit tot stand gekomen ?

Tijdens de plaatsing van Ally in onze toenmalige leefgroep ben ik op een bepaald moment haar **nieuwe IB** (individueel begeleider) geworden.

Ally zag in mij een beetje de **vaderfiguur** en ik kreeg dan ook stevast de geschenkjes, die op school maakte voor vadersdag.

Na enige tijd vlotte de samenwerking en het klikte echt tussen ons. Dit wil niet zeggen dat Ally altijd haar zin kreeg, maar -- hoewel ik er aanvankelijk ook mee in de knoop zat – ik **begreep de problematiek en de hulpvraag van Ally**.

Regelmatig kreeg ik bakken verwijten naar het hoofd geslingerd als ik weer eens niet aan haar verwachtingen beantwoordde, maar na verloop van tijd besepte ik dat dit helemaal niet persoonlijk bedoeld was. Ik stond dicht bij haar en ik ving de saus. Door **begripvol en zeker niet repressief** op te treden en vooral als **klankbord** te fungeren, klikte het hoe langer hoe meer.

Toen Ally onze groep en de voorziening verliet, heb ik haar duidelijk gezegd :
"Ally, je staat er voor veel zaken alleen voor en op context kun je niet rekenen, dus, als je wil, wil ik wel een beetje context zijn voor jou. Ik zal me zeker nooit bemoeien met jouw gezinssituatie en geld zal ik nooit geven, maar als ik iets voor jou kan doen, dan mag je me altijd contacteren."

2. Vertrouwenspersoon

Los van alle wettelijke bepalingen rond de figuur van de "vertrouwenspersoon", hebben Ally en ik zo onze eigen manier van handelen afgesproken en bepaald.

Hoe zie ik mezelf in de rol van vertrouwenspersoon ? Hierin zijn een aantal kernwoorden heel belangrijk :

- Alle hulp is **belangeloos en onvoorwaardelijk** : Ally hoeft er niets voor te geven en ze hoeft zich zeker niet te verantwoorden waarom ze een beroep op mij doet. Ally leeft haar eigen leven en het is niet aan mij om daar ook maar iets op aan te merken.
- Ik zie het als **Ally bijstaan**, letterlijk er bij gaan staan, inleven en meeleven, maar zeker **niets gaan opdringen** (vb. kinderbijslag). Alvorens bepaalde stappen te zetten, vraag ik uiteraard eerst de toestemming van Ally. Ik onderneem niets zonder dat Ally hiervan op de hoogte is én er ook mee akkoord gaat.
- Ik fungeer als **klankbord, luisterend oor**, eerste buffer, vangnet, ...

- De hulp kan Ally een **ruimer blikveld** bieden, zaken aan brengen, waar ze niet aan gedacht heeft of niet van het bestaan van afwist, met andere woorden een hele waaier alternatieven en mogelijkheden presenteren, waar we dan samen de voor- en nadelen van overlopen.
De eindbeslissing – wat die ook moge zijn – ligt bij Ally.
- **Samen met Ally** bepaalde stappen zetten, die zij wel bepaald heeft. (vb advocaat, studie-informatie)
- **Belang van Ally primeert** en is de allereerste doelstelling !

3. Wat betekent dit nu voor mij ?

- wat **extra werk**, maar ik doe het met hart en ziel en met heel veel plezier, blij dat ik iets voor Ally kan en mag betekenen.
- ik zie het **doel en het nut** ervan in en ben heel gelukkig om samen met Ally vooruitgang te kunnen boeken in haar belang.
- het biedt me **heel veel voldoening** om steun te bieden en ik ben enorm blij dat ik dit kan en mag doen.
- ook **beperkingen** : het is niet zo dat Ally “knip” zegt en dat ik er sta. Ik heb ook bepaalde (familiale en professionele) verplichtingen. Ally mag me altijd opbellen en als ik de oproep gemist heb, bel ik haar terug en spreken we een ogenblik af waarop het lukt om samen te komen.
- tot slot zou ik Ally van harte willen **bedanken voor het vertrouwen**, dat ze in me stelt.

Het was een idee van Ally om achteraan in de zaal een **schrift en enkele balpennen** te leggen, in de hoop wat **feedback** te krijgen omtrent de manier, waarop wij te werk gaan. **Alle opmerkingen en bedenkingen zijn van harte welkom**, we kunnen er maar van bijleren en nieuwe ideeën opdoen.

Alvast bedankt voor uw aandacht.

VRAGEN, OPMERKINGEN, BEDENKINGEN ?